

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

1947.

Петро Андрусів

РІК VI. Ч. 9. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. ВЕРЕСЕНЬ, 1949

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, SEPTEMBER, 1949 VOL. VI. No. 9.

СТВОРЕНО "СПІЛКУ МИСТЕЦЬКОЇ ПРАЦІ"

В Нью Йорку група новоприбулих з Європи українських мистців: М. Бутович, С. Литвиненко, А. Малюца, І. Паливода, Д. Потрока та В. Січинський, створили "Спілку Мистецької Праці" для архітектурних, різбарських, малярських, графічних та інших мистецьких робіт. Спілка вже виконує деякі роботи.

Загально відомі імена передових українських мистців, які створили Спілку, дають гарантію та надію на її найкращий розвиток, що без сумніву причиниться до піднесення мистецького рівня в будовах та мистецькому оформленні наших святинь і громадських та приватних домів.

ВИСТАВА "БАТУРИНА" У ФИЛАДЕЛФІЇ

Український Театр під мистецьким проводом Володимира Блавацького ставить 30 вересня у великій залі Тавн Голл (Брод біля Рейс ст.) історичне видовище "Батурин" Музичне оформлення Ярослава Барнича, сценічне Петра Андрусіва.

Прегарна музична ілюстрація, великі баталістичні сцени. Видовище складене за повістю Богдана Лепкого.

"УКРАЇНКА НА ЧУЖИНІ"

Часопис "Українець-Час" в Парижі згодився виділити одну сторінку для справ українського організованого жіноцтва, яку редагуватиме редакційна колегія діячок з різних країн.

УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В АВСТРАЛІЇ

В Сідні, в Австралії, почав появлятися український незалежний тижневик "Вільна Думка" Газету редагує колегія: Володимир Шумський, Орест Питляр, Олександр Сіверський та Богдан Подолянко.

Часопис має інформативний характер.

ПОМЕРЛА ПИСЬМЕННИЦЯ МИЧЕЛЛ

Відома авторка прославленої повісті "Пішло з вітром" (Ган віт ди Вінд), Маргарета Мичелл, померла після нещасливого автомобільного випадку, проживши всього 49 років. Вона заробила чимало гроша на своїй популярній повісті й зоставила по смерті коло 250,000 дол.

Сергій Литвиненко — Катря Гриневичева (різьба)

Подяка Союзові Українок Америки

Організація Українських Імігрантів, відділ у Філадельфії, складає якнайширшу подяку Союзові Українок Америки, а зокрема голові Пані Олені Лотоцькій, за безкорисне уділення локаля на ведення бюро-порадні для новоприїжджаючих до Філадельфії українців зо скитальщини. Це чергова велика поміч для скитальців і вияв материнського серця, свідомого організованого в США жіноцтва у Філадельфії.

На протязі чотирьох місяців у локалі США проведено велику моральну й матеріальну допомогую працю. Тут уділювано всяких порад, скромних грошових позичок, підшукувано працю і помешкань, а теж виготовлювано подання на громадянські папери та аплікації на спровадження скитальців з Європи. Це все могла виконувати наша організація завдяки безплатному приміщенню, яке дав нам США, свідомий потреби цієї акції.

Наша організація високо оцінює цей дар США. Високо оцінюють це всі ті новоприбулі,

які знайшли першу пораду чи поміч, якраз в локалі США у перших днях приїзду до Америки. Тому просимо Хвальний Уряд США прийняти від нас якнайширшу подяку і стародавнє спасибіг, що прийняли нас бездомних у свою хату у важкому для нас часі.

Щоб не надуживати дальше Вашої гостинності, будемо продовжувати нашу допомогую-переселенчу працю від 1 вересня, 1949 в Американським Українським Горожанським Клубі при 847 Норт Френклин стріт, куди за дозволом цього клубу перенесено наше бюро.

За Управу:

Богдан Гарасимович, гол.
Михайло Мадай, секр.

УКРАЇНСЬКІ СКИТАЛЬЦІ У БРАЗИЛІЇ

До Бразилії приїхало вже більше число українців зо скитальщини в Західній Європі.

Для помочи новоприбулим уладжено гостинниці, де вони одержують тимчасовий захист і прохарчування.

ЧЛЕНИ УПРАВИ ОУЖ В АМЕРИЦІ

До Америки вже приїхали члени Управи Організації Українських Жінок на еміграції (в Німеччині): п. Людмила Івченко, місоголова, яка тепер живе у Філадельфії, п. Амаля Рублева, допomoгова референтка, яка теж живе у Філадельфії, і п. Марія Біляк, голова ОУЖ на британську зону, яка тепер живе в Маямі Флорида.

Також інші члени Управи ОУЖ скоро вже покинуть скитання в Німеччині і виїдуть за море.

ПРИЇХАЛА УКРАЇНСЬКА ОПЕРОВА СПІВАЧКА

До Нью Йорку приїхала з Німеччини п. Євгенія Винниченко-Мозгова, відома українська співачка, яка перед війною була примадонна опери в Білгороді, в Югославії. З того часу вона виступала у великих європейських столицях і своїм драматичним сопраном здобувала признання музикального світу.

КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ ОБІДЕ АМЕРИКУ

Українська Капеля Бандуристів лід проводом Григора Китастого, яка перед війною серед великих труднощів працювала на совітській Україні, а потім 4 роки на скитальщині, приїхала до Дітройту, Мінніген.

Вона тепер приготує обїздку українських громад в Америці й Канаді.

УКРАЇНЦІ З БЕЛЬГІЇ ІДУТЬ ДО ФРАНЦІЇ

У м. Жіве, у Франції, віддаленому 6 км. від бельгійської границі, діє тепер французька набірна комісія. Вона вербує чужинських робітників з Бельгії на сільсько-господарську працю у Франції.

Комісія почала набір 18 липня. Досі пройшли вже через комісію декілька груп, здебільша українці.

Після перевірки, професійної та лікарських оглядин, робітники вертаються до Бельгії і мають 15 днів для поагодження всіх своїх справ, звязаних із переїздом до Франції.

Перехідний табір приміщується в досить вигідній казармі.

При комісії є теж українська перекладчиця.

В днях 22 і 23 липня Жіве відвідав генеральний Секретар ОУРФ, Іван Попович.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Реданція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі число 20 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.50 per year, ½ year \$1.50. Single copy 20 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Знову до праці

Вакації скінчилися. Ми трохи відпочили, а тепер знову до праці. А буде її чимало, вдома і в організації.

От перші збори у відділі. Треба йти, не тільки з обов'язку, а так поправді таки заскучали за товариством. Таж то вже два місяці як ми не бачились. Думаємо про трохи побалакаємо з членками, дізнаємось деяких новин, але дещо там. Уряд вже за столом, готовий до зборів, а перед ним гора паперів. Значить, все вже приготоване, збори зачинаються.

Перш усього читають звідомлення Централі США що поміщені у Вістях. Голова відділу каже що все те треба сповнити. Зачинають радити. Опісля голова подає план місцевої праці у відділі. І так маємо уладити свято Листопадове, у січні: свята Злуки, в лютті свято Ольги Басараб, Лесі Українки й Софії Русової. Крім того треба конче мати кілька проєвітних сходинок, ну а вже ніяк не обійдеться без балу, бінго і т. д., бо треба теж придбати гроша до каси.

І треба того гроша чимало. Вислати до Централі США на самостійну пресу; на організаційний фонд; річну вкладку. А треба мати теж готові гроші на політичну акцію, на допомогувати акцію, на поміч сестрам і братам що прибувають тепер з довгої скитальщини до Америки. До того ще місцеві й товариські витрати. О так, треба буде добре попрацювати.

Знову радять, дискутують, вибирають комітети, аж ось хтось каже щоб кінчати, бо пізна пора. Як же ж тут кінчати коли ми ще й до половини програми не дійшли?! Але дійсно пізно вже, рішають відложити дещо до наступних зборів.

Так завжди виходить що праці більше як часу. Але треба її виконати.

Членки Союзу Українок Америки свідомі своїх завдань, пильні робітничі й добрі патріотки. Вони зроблять все те що від них вимагає їхня організація, їхня громада, й народ.

Великі часи — великі обов'язки

Великі й дивні часи переживає наш народ, а з ним і наше жіноцтво.

Наші матері, наші бабки й прабабки доживали довгого віку, і повмірали, не зазнавши й соті частини того що доводиться переживати нам за місяць, за тиждень—за один день!

В таких часах легко—як то кажуть—“втратити голову”, легко раз сподіватись Бог зна чого, то знов попасти в гірку розпуку.

Але власне коли як коли, а саме тепер маємо ми, українці, сміливо й тверезо дивитися вперед. Одного навчили нас останні часи: ніщо на світі не дається даром, за все треба заплатити правдивою, часто найбільшою ціною.

Пишуться історії народів, мусить там бути записана сірими рядками й щоденна праця, отой труд що збільшує міць і відпорність народу.

Тому не гаймо часу на нарікання й жалі, а берімся мершій до праці для збільшення нашої сили нашої відпорності.

Кожного дня й кожної хвилини виховуймо себе на свідомих, жертвенних українських громадянках, а наших дітей учім любови до батьківщини.

Не попадаймо в розпуку, не даваймо опановувати себе зневірі, коли тут чи там пропадуть наші надбання, коли може навіть і зупиниться де на час наша громадська праця.

Наш найбільший скарб, це внутрішня духовна сила яку зберігаємо в собі самих. І завжди можна буде матері перелити ту силу в душі своїх дітей.

Знаймо теж одно: Усе що робиться для єдності, для злагоди і ладу в народі—усе це робиться для його добра.

І навпаки: Усе що наш народ розєднує, що вносить між нас розлам і роздір—усе це робиться (свідомо, чи ні)—на нашу шкоду, на нашу погибель.

Тому не дозволяймо щоб ширився в нашому народі, а вже зокрема між нами самими, якийнебудь поділ чи роздір.

Бо яке не буде це Завтра, український народ мусить бути сильний в собі і обєднаний!

Л-ка.

Памятайте що не тільки членки вашого відділу, але й цілої організації є ваші найближчі сестри та співробітничі.

Тому ваша праця повинна бути корисна також для всієї організації Союзу Українок Америки.

Жіноча федерація і її голова

Пані Розевелт і пані Бак

Генеральна Федерація Жіночих Клубів в Америці існує вже 59 років. Вона має понад 5,000,000 членок в Америці і 3,000,000 закордоном. У кожному стейті є стейтова федерація, а клубів усіх в Америці є 17,000.

Ціль Федерації, визначена у статуті з 1901 року, така:

“Обєднати клуби жінок і подібні організації по всьому світу для взаємного добра і

для піддержання їхнього спільного інтересу в освіті, добродіючності, вселюднім добробуті, моральних вартостях, громадських справах і мистецтві”

Усе це є цілі суспільного, культурного і добродіючого значення. А щоб не було сумніву, що Федерація не є організація політична, активна політика в ній заборонена статуттом. Це значить що членки Федерації можуть займатись активною політикою в політичних партіях. Федерація щонайбільше пригадує у виборах громадянські обов'язки—реєструватись і голосувати.

Однак поза те Федерація, хоч вона організація не політична, вважає себе неначе сторожем моральної, доброї й чистої політики федерального уряду і стейтових урядів. Тому вона може одобрити й піддержати або теж засудити окремі акти Конгресу у Вашингтоні, чи то стейтових соймів. Федерація цим старається впливати на корисність законодавства. І вона в останніх роках здобуває великі впливи і має вже важливий голос в державі.

“Політику” Федерації намічають резолюції, прийняті на конвенціях. Поки резолюція буде прийнята, її обговорюють у клубах, аж потім предкладають вислід на конвенції. Коли принципи якого законодавства піддержані в резолюції, так Федерація може його підперти.

Нова президентка Федерації, пані Доротей Бак, вибрана на реченець від 1947 до 1950, перевела в організації дуже важну зміну тактики. Організація й далі зостається не політична, але пильнування активів Конгресу вийшло тепер з колишнього байдужого ставлення до сильного активного діяння. Пані Бак добре знає що ця активність допоможе для добра нації і розбудує силу організації, тому взялась за діло якнайрішучіше.

Це показала голова пані Бак і її Федерація найкраще коли в 1947 запропоновано план Маршалла, щоб допомогти Західній Європі проти безупинних спроб атаків Москви. В політичних колах тоді не вірили щоб цей план став ділом, але коли Федерація під проводом пані Бак енергійно й завзято його піддержала по цілому краю, він став ділом і сьогодні є могутнім чинником в обєднанні демократичних країн світу для самооборони.

Ця акція з почину пані Бак та її успіх „самовизначили” Федерацію як могутній чинник в житті американської нації та у її закордонних відносинах.

Федерація піддержує також Обєднані Нації. Пані Бак каже що коли Америка бажає миру, вона мусить прямувати до цього шляхом міжнародної політики й акції. Федерація теж підтримала законодавство про допущення скитальців до Америки.

Другий раз Федерація виявила свою силу підчас вибору сенатора у стейті Мейн, коли там кандидувала Маргарета Пейз Смит. Усі заповідали що вона перепаде, але вона перемогла всіх суперників, дарма що Федерація не вела виборчої агітації, а тільки пригадала членкам їхній громадянський обов'язок реєструватись і голосувати.

Пані Бак, людина заможна, працює в офісі Федерації у Вашингтоні безплатно, увесь час коли тільки не подорожує у справах організації. Тепер вже цей офіс не є лише організаційним бюро. Там тепер безнастанно дзвонять телефонічні дзвінки — це урядовці, сенатори й послы питаються, чи у цій або іншій справі Федерація дасть своє одобрення або ні.

Пані Бак родом з Милвокі, Висконсин, вже довгий час живе у Гемптон, Верджинія, разом із сімєю. Вона має 62 роки, але ще потрапить працювати 16 годин денно, а в першій році як голова Федерації подорожувала 40,000 миль, відвідуючи клуби.

Теперішній момент більш як в минулому вимагає активної праці і старань всього громадянства для забезпечення миру, свободи і добродію Америці та всіх народів які стануть разом з Америкою до взаємної міжнародної акції. Це зрозуміли американські жінки і через Федерацію прийняли на себе відповідальність за майбутнє. І нема сумніву що це велике їхнє досягнення. Заслуга у цій старі, бо 59-літньої організації та її теперішньої талановитої енергійної голови пані Бак.

ОФІСОВІ ГОДИНИ ЦЕНТРАЛІ США

В середу від 7 години вечора.

В суботу від 10 рано до 8 вечора.

У цих днях і часі можна відвідувати Централю США, або кликати телефоном — МА 7-7945.

Після вакаційного відпочинку і 2-місячної перерви в організаційній праці, відділи С.У.А. зачнуть новий сезон посиленої праці. Сподіваємося що кожна голова відділу принесе на перші збори цього сезону число "Нашого Життя" за серпень, 1949, і перечитає перш усього "Вісті з Централі", в яких сказано про кампанію для збірки фондів на видання творів Лесі Українки англійською мовою. Ця кампанія мусить принести більші суми від відділів С.У.А.

Уже пороблено старання для видання цієї важкої книжки, а що вона мусить з'явитися в ювілейному році 1950 як ювілейний дарунок С.У.А. для українського народу, так Централі С.У.А. вірить що на перших зборах кожного відділу й Окружних Рад буде ця справа прихильно вирішена.

Звертаємо увагу всіх читачок "Нашого Життя" на дату яка є зараз коло їхніх адрес. Ця дата означає, до якого часу ваша передплата заплачена, то значить що коли реченець вийшов, треба негайно вислати передплату на "Наше Життя"

Більше упіменень і пригадок не будемо вислати, бо цей новий спосіб, який вимагав багато праці, повинен бути вистарчальний.

У цім сезоні відділи С.У.А. повинні постаратись по змозі уладити в себе виставки українського народного мистецтва. У справі замовлення експонатів треба писати до п. Стефанії Вовчак, пресідательки Мистецької Секції С.У.А., на адресу Централі.

Просимо приспішити висилку фондів до Централі С.У.А.

Незвичайно пекуча справа українських скитальців яких треба вивезти негайно з Німеччини, тому що табори розвязують.

Просимо відділи С.У.А. посилати пожертви до Укр. Доп. Комітету та з приїздом скитальців до їхніх місцевостей, допомогти їм знайти помешкання і працю, чи то самостійно як відділи С.У.А., або разом з місцевими допомогливими комітетами, де такі є.

В багатьох містах в Америці є менше або більше число українських скитальців.

Головна Управа звертається до відділів С.У.А. із зазивом щоб вони запрошували нових наших імігранток в члени і до праці у відділах С.У.А. Так звичайно буває що нові імігранти самі не зможуться, але їх треба запросити до співучасті до праці разом із старшими імігрантами.

Відвідини 6 відділу С.У.А. в Рочестер, Н. Й.

Дня 7 серпня 6 відділ С.У.А. в Рочестер святкував 15-ліття свого існування та запросив п. Олену Лотоцьку, голову С.У.А., із святочною промовою. Тому що п. голова була тоді у шпиталі, а організаторка п. Іванна Бенцаль, була перешкоджена, п. Лотоцька просила мене щоб я поїхала до Рочестер. Коли я прийшла до шпиталю, щоб обговорити та дістати вказівки від п. голови, я була вражена великим її заклопотанням, що не може задоволити бажання членок цього гарного працюючого відділу С.У.А.

Беручи на себе це доручення, я була схвильована, бо почувала що може не сповню як слід цього завдання. Але яка ж була моя радість там на місці, коли побачила їхнє дуже прихильне відношення до мене. Я була вельми вдоволена, побачивши добре зорганізовану нашу громаду, гарну церкву, школу і Народний Дім, до чого причинився також своїм трудом і грошми й 6-ий відділ С.У.А.

Я мала головну промову на концерті, а на другий день була на зібранні 6 відділу С.У.А., де була теж голова і кілька членок 55 відділу С.У.А. Я говорила про працю Союзу Українок взагалі, а особливо про видання творів Лесі Українки, про "Наше Життя" та стипендійний фонд С.У.А., який призначений для студенток, молодих членок С.У.А. Було багато запитів, на які я давала відповіді.

Вважаю що мої відвідини були корисні, бо зараз таки на зборах ухвалено призначити дари на видання творів Лесі Українки, на стипендійний і пресовий фонд, і 11 членок зложили нові предплати на "Наше Життя" Я вірю що такі відвідини відділів скріплять наші сили, й тому Централі С.У.А. повинна використати кожну нагоду для ближчих взаємин.

Пані Хмеляк, голова 6 відділу, стрінула мене на станції в 2 годині по півночі, що вказує на її велику доброту і щире віддання для свого товариства. Дякую сердечно усім союзникам в Рочестер за їхнє щире відношення до мене, а панству Хмелякам за гостинність в їхнім домі, де я перебувала в часі мого побуту в Рочестері. Дякую теж п. Лотоцькій що дала мені нагоду через цю поїздку пізнати багато людей та збагатити мій організаційний досвід.

Філадельфія, 18 серпня, 1949.

Марія Головата,
пресідателька
Стипендійної Секції С.У.А.

Чи ви відновили передплату?

Спільна заява

З громадських нарад З.У.А.Д. Комітету у справі переселенчої акції

Громадяни зібрані на спільних нарадах, скликаних Злученим Українським Допомогливим Українським Американським Допомогливим Комітетом у Філадельфії, дня 27 серпня, вислухавши звіт місцевого й європейського директорів Комітету, д-ра Володимира Галана і адв. Романа Смука, у справі переселенчої акції, та обміркувавши її основно, стверджують що:

1.—Злучений Український Американський Допомогливий Комітет робить усі потрібні старання і докладає всіх зусиль для якнайповнішого використання для українських скитальців нового іміграційного закону;

2.—З уваги на обставини та недостачу фондів успішне завершення цієї акції залежить тепер від всебічної допомоги нашого громадянства.

Обговоривши справу, зібрані рекомендують ЗУАДКомітету:

1.—Встановити відповідні квоти, скільки котра з наших громад повинна прийняти нових імігрантів та заопікуватись ними;

2.—Встановити відповідні квоти грошей, що їх повинна зібрати кожна з наших громад на цілі допомогливої й переселенчої акції.

3.—Звернути окрему увагу на приміщення нових імігрантів по таких місцевостях, в яких легше дістати мешкання і працю.

4.—Робити дальші старання для поширення і зміцнення співпраці всіх наших громадських центральних і місцевих організацій у справах допомоги в переселенчій акції.

Із свого боку зібрані зобов'язуються:

1.—Одноставне і всебічно піддержати переселенчу акцію ЗУАДКомітету, вибристовуючи до цього свої організаційні апарати і впливи та свої пресові органи;

2.—У справі допомоги переселенчій акції змагати до якнайповнішої координації своєї праці і співпраці.

3.—Звернутись окремими закликами до членів поодиноких організацій, рекомендуючи їм якнайвідповіднішу піддержку переселенчої акції ЗУАДКомітету.

Філадельфія, 27 серпня, 1949.

Др Лука Мишуга,

пресідник нарад;

Др Павло Дубас, секретар;

Др Володимир Галан,

екзек. директор ЗУАД

Комітету;

Адв. Роман Смука, директор

європейської місії ЗУАД

Комітету.

Учасники нарад: Володимир Бакад (Нью Йорк), Антін Батюк (Срентон), Іван Волянський (Клівленд), адв. Микола Гаврилко, (Нью Йорк), Антін Драган (Нью Йорк), Іван Дужанський (Шикаго), Михайло Елко (Філадельфія), Роман Ішук (Філадельфія), Богдан Катамай (Філадельфія), др. Роман Криштальський (Пітсбург), Олена Лотоцька (Філадельфія), Честер Монастирський (Аліквіппа), др. Володимир Пушкар (Філадельфія), Данило Свободян (Елизабет), Степан Слободян (Філадельфія), Роман Слободян (Елизабет), Олена Штогрін (Філадельфія), Степан Шумейко (Ньюарк), Теодор Шумейко (Ньюарк).

ДОПОМОГОВА АКЦІЯ УСХС

У Мінхені 10 липня відбулося пленарне засідання Головної Ради Української Санітарно-Харитативної Служби, складеної з представників греко-католицької Церкви, Української Автокефальної Православної Церкви, Центрального Представництва Української Еміграції, Злученого Українського Американського Допомогливого Комітету, Патронату і Об'єднання Української Кооперації „Унія" та інших українських центральних установ і представників та делегатів підбудови Української Санітарно-Харитативної Служби. Основними питаннями засідання були: звіти уступаючих органів, прийняття нового статуту, вибір нових органів, ухвалення бюджету та ухвалення напрямних діяльності УСХС на майбутнє.

На основі звітів Українська

Санітарно-Харитативна Служба проробила велику роботу в ділянці опіки над хворими, інвалідами і вдовами та сиротами по борцях за Українську Державність. Зокрема взято на облік 2301 туберкульозно хворих, 807 різних інвалідів і частинно вдови й сироти. За останній рік видано допомоги грошми хворим, інвалідам, вдовам і сиротам, полоненим і в'язням, воякам УПА та іншим категоріям потребуючих. Окрім цього дано велику допомогу потребуючим у харчах, одягах, ліках та лікарській помочі і несено їм матеріальну й правну опіку.

У зв'язку з масовим виїздом нашого громадянства за океан і з зростом потребуючих допомоги й опіки в Німеччині, змінено статут у напрямі призначення його до нових еміграційних умовин та поширення діяльності УСХС на інші краї поселення нашої еміграції.

Успіх української виставки в Канаді

Виставка Українського Народного Мистецтва, що була влаштована Албертійською Провінційною Екзекутивною Союзу Українок Канади спільно із Жіночим Товариством при Українській Православній Церкві, в Інституті Михайла Грушевського, 14 і 15 травня, увінчалась великим успіхом.

Вона різнилась від попередніх двадцятьрічних вистав, тим що на ній відбувся показ української моди, який викликав велике зацікавлення між українським громадянством в Едмонтоні, і між англійським жіноцтвом, що прибуло на цю виставку в поважнім числі.

Широке зацікавлення викликав добір якнайкращих українських вишивок майже з усіх сторін України, головню з Великої України.

Пані Е. Сиротюк, голова Провінційної Екзекутиви, СУК, привітала всіх гостей, і представила паню К. Лаене, голову едмонтонської Жіночої Локальної Ради і Директорку Бюра Праці та попросила її відкрити цю Виставку Українського Мистецтва.

Пані Лаене відкрила виставку довгою промовою, даючи велике признание українським жінкам за їх великі мистецькі здібності у створенні таких прекрасних вишивок та інших ручних робіт, що ними вони дешево можуть гордитись, і за те, що вони підтримують та зберігають в Канаді свою прегарну культуру. Вона зазначила що вишивки на виставці, які привезли новопривбулі українки із Старого Краю, є так по мистецьки і старанно виконані, що їй було тяжко повірити, що це твір людських рук.

Пані Лаене признала, що різні народи Канади дуже причинились до збагачення нашого економічного життя. Багато споміж українців принесло чи придумало нові способи різної продукції, нові винаходи, нову машинерію, прегарні вишивки й інші вироби, а теж музику, малярство, а найголовніше, вони привезли зі собою сильну віру в демократичні інституції. Згадала вона також і про різні труднощі, з якими

стрічались і стрічаються нові українські поселенці Канади, але все те можна побороти якщо всі ми будемо тягнути разом і дамо одні одним признання, що кожна з нас має в собі щось доброго і пожиточного для ближніх, громади та краю чи то у формі ручної чи мовної праці, чи мистецьких здібностей до музики, співу, малярства і вишивок. Головне ж, ми всі мали терпеливість одні до одних і були собі добрими сусідами. Так як добра оркестра мусить складатися з різних інструментів так і спільна гармонійна праця, культурні цінності різних народностей Канади, а між ними і українців, створюють сильну, поступову і примірну країну. Бесідниця увесь час клала натиск на те, що кожна людина має великий обов'язок помагати своїм ближнім, а головне новопривбулим українцям, різними способами, чи то вишуканням праці чи чимсь іншим, бо в цей спосіб ми помаємо не лише даним особам але й собі. Новопривбулі українці це переважно інтелігенти що привезли до Канади свої професійні багатства, різні спеціальні таланти, мистецтво та багату культуру, що

причиниться до збагачення канадійської загальної культури.

Показ української моди на цій виставці викликав таке велике зацікавлення, що саль Інституту Грушевського за два дні була так переповнена, що трудно було не лише подавати гостям чай, але й перейти сально.

Цим показом мод кермував комітет під проводом пань Лесі Івасюк, Н. Базюк і Р. Говди, а пані А. Мельник давала пояснення до кожного костюму й одягу.

Цілу годину підчас виставки, при акомпаніменті музики, виходили на сцену насамперед діти, потім дівчата і жінки, що моделювали прекрасні українські костюми й одяг.

Ціллю ревії різних вишиваних одягів було показати українським і канадійським жінкам що можна пристосувати українські вишивки до модерного убрання. Показалось також, що в цей спосіб можна зацікавити англійців красою нашого мистецтва більше як самими вишивками.

Від входу до сали виставка народного мистецтва представлялась дуже гарно. По правому й лівому боці на стінах висіли по мистецьки виконані килими. Між ними були порозвішувані інші вишивки, а головню прикрашали виставу блюзки, прегарно вишивані різними мотивами.

Та найкраще виглядали дов-

гі столи лівобіч стіни, що на них були розложені сотки різних вишивок з усіх сторін України.

Та вже найкращі вишивки яскраво прикрашували третій довгий стіл, на якому вміщались більше сотки дуже артистично вишиваних речей. Всі ті прегарні речі були по мистецьки виконані панею Кучер, дружиною новопривбулого лікаря і її донькою панею Брик, також дружиною лікаря. Їхні вишивки були вишивані різними мотивами, стібами і красками зібраними з різних сторін України.

Це вперше в Едмонтоні, при допомозі новопривбулих українок ми мали на цій виставці вишивки, які репрезентували цілу Україну.

Виставка увінчалась великим моральним і фінансовим успіхом. Вже на другий день пані Галина Джекмен, коментаторка радіо-стації С.Б.С., в довшій промові в виставку прекрасно описала цю виставку і свої враження з неї.

Д. Е. Яндова

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕС У ВАШІНГТОНІ

(Звідомлення Бюра Українського Конгресового Комітету Америки)

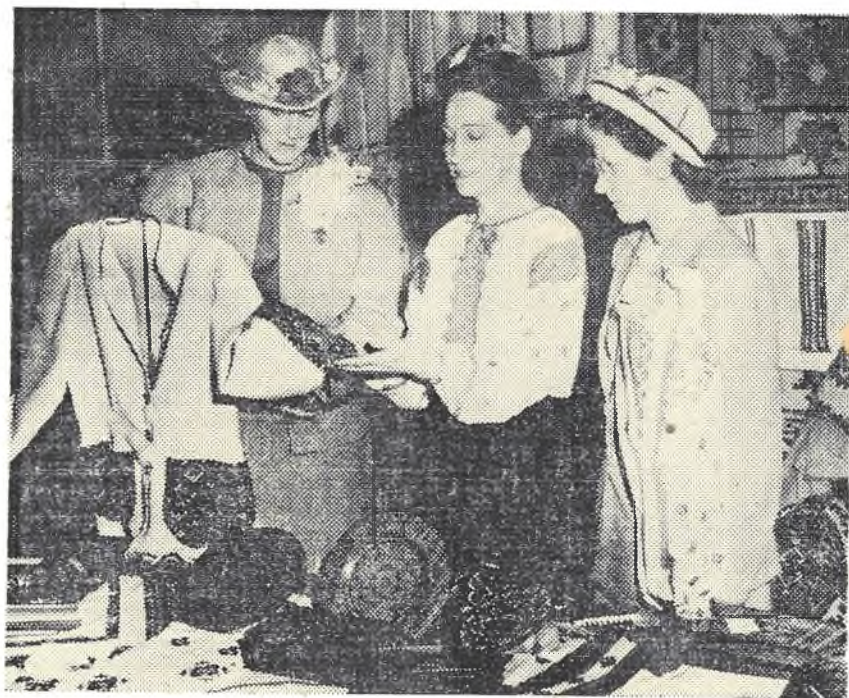
УКК Америки, маючи намір поставити в майбутньому справу внутрішньої організації на широку громадську базу, вислав листи до тих українських громадських товариств та організацій, які не були в ній тепер заступлені, запросив їх до співпраці й до участі в Конгресі у листопаді.

Звертається увагу всім нашим організаціям, які мають намір брати участь в Конгресі, щоб не зволікали із заплатою членської вкладки та висилкою оголошення, бо вчасне зголошення дає можливість правильної підготовки Конгресу. У зголошеннях просимо подавати точну назву товариства в українській та англійській мові, і також адресу, на яку треба посилати кореспонденцію.

150,000,000 АМЕРИКАНЦІВ

Цензусове бюро у Вашингтоні заповідає що на 1 листопада населення Злучених Держав досягне 150,000,000.

Родин в Америці є коло 39,000,000.

З ВИСТАВКИ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК В ЕДМОНТОНІ
Ревія моделів блюзок на виставці в Едмонтоні

З ліва на право пані: В. Будник, С. Кучер, Д. Е. Яндова, Е. Сиротюк.

Групова світлина з ревії різних моделів на виставці в Едмонтоні

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

СФУЖО на новому етапі

Після певного організаційного розквіту, наше жіноцтво на еміграції тепер переходить страдницький стан нового переселення і улаштування на нових, чужих і часом дивних своїм сутроєм землях.

Австралія, Аргентина, Бразилія, Венецуела — ось ті країни, куди поза Європою та Північною Америкою — США і Канадою — зі страхом і непевністю рушать родини українські, а значить — і українські жінки.

Роки 1945-1949, хоч які тяжкі часом вони були матеріально, але були добрі тим, що кожний почував себе ніби серед своєї маленької, еміграційної, але все таки української спільноти, жив „на Україні” коли не територіально, то душею і всіма своїми інтересами. Тепер той час скінчився і багато з тих, що нарікали на нього, тепер оглядаються назад, як на велике щастя, якого не вміли оцінити, якого не вміли належно використати.

Правда, українське жіноцтво не може нарікати, що воно промарнувало цей час, бо виробило в собі звичку до організованості, стремління бути в громаді, жити громадськими інтересами.

Цим, очевидно, пояснюється те, що саме від еміграції чуємо стільки признань для СФУЖО і бачимо стільки охоти і снаги до реальної і енергійної співпраці.

Як тільки більша чи менша громадка трохи розгляньється на місці і так саяк влаштує своє життя, — зараз же робляться почи до організації і зараз же про це повідомляється Управу СФУЖО разом з просьбами о поміч рефератами, статутами, матеріалами до свят, книжками і пресою.

Для СФУЖО це означає, що починається новий етап її діяльності. Життя переганяє пащі організаційні темпи і вимагає, щоби СФУЖО робило те, чого потребує і вимагає від неї українське жіноцтво, незалежно від того, чи дана організація уже оформилася в самостійну і центральну організацію, чи ні. Навіть, коли ми ще не можемо за статутними приписами, ми прийняли чи іншу жіночу громаду в члени СФУЖО, ми не можемо і не маємо морального права відмовитися від так нагальної допомоги. Організації Америки і Канади тепер мусять усвідомити, що хоч потреба в негайному рятуванні фізичного життя, трохи зменшилася, зате виростає нова і не менш пекуча потреба допомогти нашому жіноцтву зберегтися в тому великому, нечуваному серед інших націй розсіянні, яке постигло тепер наш народ.

Всі організації, що задекларували свою участь в Конгресі і покликали до життя СФУЖО тепер повинні зрозуміти, що настав час не тільки декларацій і не тільки організаційно-

го звязку, — настав час мольної щоденної роботи для того, щоби задовольнити духовний голод нашого жіноцтва і дати йому ту наснагу, яка б зберегла його і його дітей — наших дітей — від денационалізації, збайдужіння, відірваності від українського середовища. Умовини життя і праці є різні в різних країнах перенаселення. Жіноцтво переживає дуже тяжко нові умови побуту, політичні сварки, ворожнечу поміж Церквами, відсутність духовного і громадського життя і т. д.

Численні листи, які я одержую з різних сторін, можна поділити на дві категорії: листи з Німеччини сповнені страхом перед фізичною загибеллю, листи з нових країн розселення брешуть прихованим розпачем: чи витримаємо ми? Чи не пропадуть марно наші страждання, поневіряння, втрати близьких нам людей? Чи ми в такому розсіянні зможемо виконати наш обов'язок перед нещасним скривленим Рідним Краєм, який ми покинули для того, щоби служити йому?

Цей страх і цей розпач є зрозумілі і виправдані. Але в ті хвилини, коли страх і розпач починають тривожити чутливе жіноче серце, треба щоби до нього заговорив чийсь спокійний, врівноважений голос, показуючи дальший шлях, розяснюючи непорозуміння і вливаючи нові сили і нову віру.

Цей голос є голос СФУЖО. Тільки з центральної організації, куди сходяться усі нитки, де можна порівняти обставини зі спокійної перспективи і можна об'єктивно розрадити і розсудити.

Тому, не зважаючи на те, що організаційна робота повинна продовжуватися СФУЖО мусять почати негайно цю доповідь, консультативну і культурно-освітню роботу. Всі організації, що входять до СФУЖО; були представлені на Конгресі, повинні переслати свої культ-освітні матеріали до Централі, щоби з мінімальною затратою часу і гроша розмножити їх і розіслати до тих, що кричать від духовної розпуки.

В усіх країнах, а передовсім в Америці і Канаді, повинні збиратися гроші на переведення цієї роботи.

Союз Українок Америки перевів постанову, що кожна членка США сплачує 15 центів на СФУЖО в рік.

Якщо би і інші організації перевели таку постанову, то зібраними коштами можна було би розгонути ту ділянку праці. Але робити це треба негайно, не відкладаючи, не розводячи спічів і дискусій. Бо час не чекає. Ми не сміємо допустити до того, що нові обставини і побут засмокчуть наших жінок і дітей, і що вину-

Пані Яндова вернулася з Європи

Пані Дарія Яндова, з Едмонтону, Алберта, в Канаді, бувша голова Союзу Українок Канади, тепер член Екзекутиви СМЖ, вернулася з обїздки в Європі. І дня 30 серпня відвідала Централю Союзу Українок Америки щоби поінформувати про тамошні відносини.

Пані Яндова їздила до Європи, як представнича канадського Допомогового Комітету і КУК, де працює як референтка праці. Її чоловік, адвокат Дмитро Янда, товаришив їй в подорожі.

В Централі США привітали гостю голову п. Лотоцька, п. Людмила Івченко, містоголова СФУЖО, і п. Стефанія Пушкар, директорка кооперативи Базар.

Пані Яндова розказала про свою обїздку в Європі.

Вона обїхала майже всі осередки української еміграції в Європі. Почавши від осередків українського робітництва в Скотландії через Англію, Голандію і Бельгію до англійської зони Німеччини.

В Голандії мало українців, трохи дівчат працюють по фабриках.

В Бельгії 550 душ ув'язнено за бажання вернутись до Німеччини. Найгірше в Лієжі. Була в редакції „Вістей”, в Доп. Комітеті, в Студ Домі.

В Біллерфелд у британській зоні Німеччини, відвідала офіс Укр. Доп. Комітету.

В Біллерфелд 1,200 українців. Табір дуже бідний, живуть тісно і голодно. Були в англійській гол. квартирі в Лемго.

Далі в Ганновері, в таборі імені Лисенка і в Січі. Там найкраще поставлена технічна школа з 38 різними відділами. Провідник того табору англійський голянець ду е високо оцінювали українців. Говорили, що там надзвичайно багато талановитих людей. Курс 7 місяців, по 300 студентів. Студенти приїхали з різних таборів. Є кравецька майстерня, якою завідуює Грінченко.

В Мінхені відвідали табори, Об'єднання Українських Жінок, Пласт, православну духовну академію.

Студенти дуже прибиті, живуть бідно, зле харчуються і потребують помочі.

У Берхтесгаден добре організований табір. Сиріт вже мало, вони виїзять до Америки, справа вже майже розв'язана. До Канади хотіли забрати православних дітей, але їх уже забирає Кат. Комітет і ті що хочуть адоптувати, повинні взяти їх уже в Америці.

Діти потребують сімейної опіки і виховання, а не сирова-

ватими в цьому будемо ми!

Закінчуючи старий етап організаційної роботи, негайно берімося одночасно і до нового!

Л. Івченко

тинця, каже пані Янда. Вона теж відвідала Укр. Нац. Раду ЦФУЕ в Авгсбурзі.

Центральні установи в тяжкому матеріальному положенні. В Миттенвалді є гарно поставлений 6-тижневий притулок для підхарчування недоживлених дітей. Все життя дуже зорганізоване. Харчові приділи дуже зменшені. В Регенсбургу зосередження інтелігенції, яка не має змоги виїхати. Табір мали розіслати по різних таборах і всі культурні установи загинуть. Там є величезні культурні скарби, бібліотека, наукові скарби, які загинуть у випадку війни.

ІРО діє і помагає до 30 червня 1950. Лишилося ще 40,000 українців, з яких до Америки може приїхати 15,000.

Новий Улм — бачила паню Ізидору Борисову, сестру Лесі Українки якій СФУЖО вислало ашуранс до Америки. Були в Мінхені 14 днів, а звідти поїхали до Ганноверу та інших місць в англійській зоні. В Женеві були 2 дні й переговорювали з ІРО.

Головна справа це — допустити вдів з дітьми до Канади й Америки. ІРО годиться відпустити їх, так треба щоби українці Америки й Канади написали їх.

Тепер ІРО переводить новий скрінінг. Викликають людину і кажуть їй записатись одразу до Австралії або Винецуелі. Хто каже, що може дістати ашуранс з Америки, тому дають реченець до 1 жовтня 1949. Після того його повезуть, куди захотять. ІРО випустило брошуру, де закликає рятувати „найкращих і найталановитіших жінок і чоловіків”, які гинуть по таборах маючи на увазі професорів, учених, артистів і т. д.

У Франції є 20,000 старих емігрантів і понад 60,000 нових емігрантів. В Домі ЗУДАК живе багато тих що ще не влаштувались у Франції.

Працюють по містах і на сільському господарстві. Життя дороге, але живуть краще ніж в Бельгії.

В Лондоні купили українці Дім Інвалідів. Гроші зібрано оподаткуванням.

В Англії працюють 60% на фармах, 15% у майнах, 15% у фабриках,

Чоловіки мешкають в гостелях, а жінки й діти окремо і бачаться раз у місяць, або й рідше.

Жіноча організація — СУАнглії — понад-партійна, самостійна організація Союз Українок Англії творитиме свої відділи по різних містах.

ПЕРЕКЛАДИ ШЕВЧЕНКА

Олена Колодій, молода поетка, видала у Бразилії збірку португальською мовою, де вмістила багато перекладів поезій Шевченка.

Subscribe to Our Life

Валентина Переяславець зірка українського балету

Валентина Переяславець, примабалеріна європейської слави, недавно приїхала з Філадельфії і тепер живе у Філадельфії.

Уже замолоду відкрили в неї матеріял на драматичну балетницю, і її послали до державної школи балету у Петербурзі, де вчили балетмайстри ще з царського балету. По десятих роках науки в цій школі Валентина Переяславець вийшла скінченою примабалериною.

Танцювала по черзі в першорядних балетних ролях в опернім театрі у Харкові, опісля на сцені київської опери, а звкінці, як примабалерина державного українського Театру у Львові, що був під дирекцією Блавацького.

Її репертуар балетів справді імпонуючий: в „Пер Гінті“ (музика Гріга) роля Солвейги; в „Дон Кіхоті“ роля Кітерії; в „Копелії“ — Свангілди; в українським балеті „Лілея“ роля дівчини що перемінилась у квіт лілеї; в другім українським балеті „Пан Каньовський“ роля Марусі; в „Бахчисарайським Фонтані“ ролі Марії і Заремби; в „Корсарі“ Медори.

Аж німці перервали той триюмфальний похід феноменальної примабалерини, взявши її 1944 року з львівської сцени до Липська (Саксонія) на фабричну роботу. Коли прихід американців визволив її, пані Переяславець подалася (1945) до Авгсбурга та Інгольштадту в Баварії, де заклала українську балетну школу. Зо своєю школою дала 44 виступи, а крім того 26 репрезентативних балетних вистав збираючи захоплені похвали публіки та преси української, німецької і військової американської.

Сьогодні пані Переяславець працює в робітні у Філадельфії на хліб насущний. Але її ба-

бет-ентузіязм не згас. Вона вже заклала тут свою школу балету й шукає доріг на американські оперні сцени. Можемо їй від серця побажати: щастя Боже!

А молоді українки та українці у Філадельфії та з околиці нехай користають з нагоди, що їм дає ця школа визначної досвідченої примабалерини.

Комунікат

УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

у справі „Фрідом Ралі“ в Нью Йорку, 5 травня, 1949

З уваги на інформації, які в останній час подає українська преса у звязку з деякими акціями загально-українського значення, Український Конгресовий Комітет Америки на нарадах 11 серпня, 1949, рішив подати до відома українській суспільності наступне:

На так званім „Фрідом Ралі“, влаштованім американською проти-комуністичною організацією „Камин Коз“ 5 травня, 1949, в Карнегі Голл, в Нью Йорку, українці були заступлені як одна з 13 національних груп Центральної та Східної Європи. Між тими групами були заступлені такі нації: Албанія, Болгарія, Чехословаччина, Естонія, Мадярщина, Латвія, Литва, Польща, Румунія, Югославія, Білорусь, Росія, Україна. Україна виступала як зовсім незалежна нація, чого доказом була її окрема делегація, українські прапори поміж прапорами інших націй, промова представника українців, проф. Л. Добрянського, яка була найкраще виголошена щодо змісту й форми і в якій були яскраво підкреслені незалежницькі змагання українського народу. Слід згадати,

Вісті з Австралії

Ми рішили виїхати до Сідні, де перебули майже 5 тижнів, шукаючи відповідного зайняття. Уже чоловік мав приймати працю в університеті в лабораторії ветеринарного факультету, як показала гарна можливість виїхати до столиці Австралії, Канберрі. Тут мій чоловік працює по своїому званні в агрономічній ділянці з перспективами на майбутнє. Я далше хворюю і внесла подання про цілковите звільнення. Почуваємо себе тут добре, тільки з помешканням є труднощі. В Австралії взагалі є криза мешканева, а вже спеціально в Канберрі. Перші тижні ми мусіли мешкати в готелях. Остаточо дістали одну кімнату яку мусіли самі умеблювати. Всі будови в Канберрі знаходяться в руках держави. Ми записались на дім і нам обіцяли дати його — по трьох роках. Сама Канберрі щойно розвивається (має 18,000 населення). Околиця гарна, нагадує нашу Криницю. Життя тут, порівнюючи до Сідні, дуже спокійне. Це місто в парку, комунікація автобусова. Кажуть що клімат Канберрі найхолодніший в цілій Австралії. Тепер тут зима (лист з дати 10 червня), ми ходимо в зимових одягах, так як в Німеччині в зимову пору. Снігу тут нема, хіба на шпильях гір.

До Канберрі приїхали ми на саме Воскресення. Були на нічній відправі у православної церкві. Тут в Канберрі здобулись українці на українську православну парохію, натомисть у Сідні ще до сьогодні нічого не зроблено й почались непорозуміння між католиками і православними. Справа з часописом теж ще не вирішена, головно з причини тих не-

порозумінь.

Назгал люди наші влаштувються як можуть. Більшість працює ще за контрактами і тільки одиницям удалось дістати працю по званні. Звичайні, не фахові робітники переважно задоволені з контрактної праці і раді б її мати до кінця життя, бо мають забезпечене мешкання і добру плату. Провірніші покупували собі вже парцелі і починають будуватися.

Дня 28 травня бувші ДП (звані тут „нові австралійці“) уладили тут мистецьку виставку та концерт. Проїшло дуже добре. Головно наші вишивки дуже подобались австралійцям. При цій нагоді я познайомилася з міністром іміграції і дала йому інформації про нашу іміграцію і взагалі про нас та про боротьбу українського народу з большевизмом. Міністр зацікавився теж нашим письменством, побачивши декілька наших книжок на виставці. Також приобіцяв взяти більше наших людей з Німеччини разом з дітьми. До кінця цього року мала б Австралія взяти поверх 100,000 скитальців. Доня міністра дуже сподобала собі мою вишивану блюзку й таки зараз замовила собі на такий сам зразок.

В самій Канберрі є коло 120 українців, переважно самотніх. Між ними всього може з 15 жінок і дівчат. Зате балтійців є коло 1,000 осіб. Є також кількасот поляків, бувших вояків з армії Андерса.

Чуємо що останніми часами багато українців приїхало з Європи і є в переходових таборах. Цікавить мене, коли вже приїде до Австралії наша письменниця Ірина Винницька. Кажуть люди що один з православних єпископів іде до Австралії.

З жалем довідуємося що проф. др. Е. Храпливий помер в Ерлангені з розриву серця. Так то рідшають наші ряди на еміграції. Довідуємось теж що наші люди тепер масово виїждять до Америки та Канади. Як їм там поводитьсь?

Л. М.

(З листа до Ол. К.)

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У виказі пожертв на пресовий фонд Нашого Життя із Жіночої Громади, 1 відділу СВА в Нью Йорку, через помилку було подано Анна Лабба, а мало бути Анна Либба.

ких визвольних змагань, і що українська делегація, маючи проти себе принципіально негативне наставлення певних кол американських, москалів і поляків, вийшла з успіхом.

Можна приймати, що українські делегації при своїх міжнародних виступах будуть ще якийсь час стрічатися з того роду перешкодами, призначеними для неохочення українців в участі, тому треба такі ворожі прояви поборювати таки на міжнароднім форумі, якраз активною участю, а не втікати від них. Неучасть українців на міжнародних вступах, це успіх їх ворогів.

HELEN MURAL, Junior Vice-President UNWLA, Contributing Editor, OUR LIFE

Action - louder than words

An uneasiness of mind over impending calamity due to disinterest on the part of second generation Ukrainian youth was expressed at the World Congress of Ukrainian Women held in Philadelphia in November of 1948. Since that time I have often found myself pondering over the uneasiness sincerely made known by a number of delegates present at the World Congress.

"Our children are gradually drifting away from their heritage. They cannot speak or read Ukrainian fluently nor do they care to mingle in Ukrainian society. What are we to do?" the consensus at the Congress appeared to be. Just as this thought was directed in the spirit of sincerity without desire to antagonize by harrassed mothers, so is my attempt to reassure this same group written.

How best can this reassurance be brought forth? By action, naturally. If action be my course, what better method can I employ than to illuminate the records written by the action of our youth from all sections of the United States in the past year. Let this record speak for itself.

Starting with Labor Day Week-End in 1948 the record in huge letters spells successful gathering of over twelve hundred American-Ukrainian youth in Akron, Ohio for the Eleventh National Convention of the Ukrainian Youth's League of North America. Highlight of this assemblage was the Music and Dance Festival which featured outstanding Ukrainian talent and brought acclaim as being one of the finest concerts presented from all who were fortunate enough to witness this Festival. Front page headlines in local Akron newspapers were made during the sessions when our youth demanded that the flag of Soviet Russia be removed from the Convention Hall.

The successful Ukrainian Catholic Youth League Convention held in Buffalo, N. Y., in July, 1949.

In chronological order, the next major event followed in February, 1949, when sport enthusiasts from Ohio and neighboring states congregated in Cleveland, Ohio, for the Ohio State League Sports Rally. Trophies were awarded to winners in bowling and ping-pong while champions of the Ohio State League, the Michigan State League and the Western Pennsylvania League competed for top position in the western basketball play-offs of the UYLNA. Experience has proven that the field of sports serves as an exceptionally good medium of uniting our youth.

The month of May, 1949, overflowed with youth functions with each activity stressing a major issue important to American Ukrainians. First came the midwest Rally in Detroit, Mich., under the auspices of the Detroit District Council affiliated with the UYLNA.

The large groups of people who journeyed to Detroit from as far East as New York City and as far West as Chicago participated in earnest during the sessions when organizational problems were discussed to straighten the ties that bind American Ukrainian organizations on a national basis. Again as in Akron, Ohio, the older generation were astounded at the noteworthy concert presented by our youth.

Close on the heels of the Midwest Rally came the Second Annual Convention of the Ukrainian American Veterans in Newark, N. J. Here questions relating to the problems and future of the veterans were investigated. Another successful convention; another link in the long chain of Ukrainian youth organizations helping to bind ever more securely youth from all sections of the country through the common ground of our heritage.

While the veterans were busy strengthening these ties that bind in Newark over the Memorial Day Week-End, in Cleveland the Ukrainian Orthodox League was holding its Second Annual Convention also. The delegates present were filled with eagerness to set up a worthy youth organization with the accent placed on religion.

Intermingled with the Veteran and Orthodox Convention was the greatly anticipated "Echoes of Ukraine" held in New York City and presented by the Ukrainian Metropolitan Area Committee at Carnegie Hall, May 29, 1949.

I wish I were the possessor of magic wings which could carry me to all sections of the country to attend all conventions, rallies and concerts. These magic wings, if they were mine, would have flown me to Carnegie Hall to witness one of the reported outstanding successes of the year. It is my deepest regret that I was unable to see the long publicized live horse in the tableau "Triumphal Entry of Khmelnytsky into Kiev." But even more, to have heard and to have seen the breath-taking "Echoes" in its entirety. Call it boasting or what you will, but the fact remains that our youth contributed greatly to this event.

By this time a rest was needed for the conventioners and so we youth pleased our parents by staying at home and relaxing for three weeks before we traveled to Lake Milton, Ohio, for the Youngstown Ukrainians' Summer Festival. At Lake Milton we

AKRON JUNIOR LEAGUE PICNIC DAY

"Please invite us again next year" was the comment made by the families and friends of the Akron Junior League members as they said goodbye reluctantly, leaving their places beside the bonfire following a day of continuous picnic activity. This annual gathering held for the sheer enjoyment of those who take advantage of the opportunity, began with a train of cars leaving the appointed meeting place for Silver Lake.

Waiting to greet the guests and instruct the unloading of the food, baseball equipment, placement of the croquet and badminton sets, directing the fishing enthusiasts to unlock the boats, telling the swimmers where to change into their suits, etc., were our hosts Andy and Mary Dudra, who so graciously welcome us each year to this beautiful spot. Baseball teams were picked immediately and although the game lasted all afternoon, no one seems to know which team won—both claimed to have scored the greater number of runs. A peaceful lake, shading trees, and a spacious view offered a restful afternoon for those who wanted to do "nothing". The tiny tots were treated to boat rides while the swimmers who were trying to touch bottom discovered upon reaching shore that there was no bottom to the lake! The wind, a little strong for the badminton players kept them busy retrieving the "bird" from the trees.

With all of these people scattered over several acres of land one would imagine it difficult to bring them together but when "chow" was announced the "Ukrainians came swarming in like Cossacks on the march." Then came the singing during the rest period after eating, but this did not last long. The Cleveland visitors insisted everyone looked too comfortable and decided that one of the girls could walk just as well with only one shoe. So the game became "volley shoe" with the boys on one team and the girls opposing team. With dark-

ness and a cool breeze descending upon them, the group had to resign themselves to getting a little chummier by the bonfire while the younger children had the enjoyment of roasting the marshmallows. Singing to the strains of accordion accompaniment faded into the background as one by one the group bid their goodbyes wishing every Sunday was "Junior League Picnic Day."

Olga Zepko.

UKRAINIAN BANDURISTS' CHORUS TO TOUR

In Soviet Russia the Ukrainian Bandurists' Chorus was the official State Chorus representing the Soviet Ukraine for over two decades and yet Ukrainian people were not permitted to hear them. They were utilized for propaganda purposes, performing before visiting foreign government officials and representatives.

Since a long time ago, this brave group had been subjected to horrors and tortures experienced by very few; and yet, overcame those obstacles and through determination and their terrific arrangements, became world famous.

Through the efforts of the United Ukrainian American Relief Committee, the Bandurists were gathered in Europe and they now make their home in Detroit, Michigan.

Now on tour throughout the United States and Canada, they will appear in Cleveland on October 1, 1949, at the Masonic Temple Auditorium. They are already booked to appear in Chicago, Detroit, Toronto, Pittsburgh, Youngstown and Grand Rapids, just to name a few of the cities. There will be many more concerts in the United States and Canada during this fall and winter.

Wallace Konecki, Manager.

Editor's address:

Miss Helen Mural
2330 Denison Avenue
Cleveland 9, Ohio

sang Ukrainian songs as only Ukrainians can sing, danced the kolomeyka out in the open under the stars and later in the rain and had an all around good time with nashee. A strictly social event but none-the-less important link!

The Ukrainian Catholic Youth League Convention convened in July in Buffalo, N. Y.; the Ukrainian Youth League of New Jersey sponsored a Ukrainian Youth Day in Linden, N. J., July 30th, while the Ambridge Ukrainians held a similar Day in Ambridge, Pa., in August. The fiscal year in review was concluded with the UYLNA 12th Annual Convention in Syracuse, N. Y.

These are only the major affairs sponsored and supported by Ukrainian youth in the past year. Add to these state-wide and national functions the hundreds of gatherings sponsored by all types of youth organizations on a local basis and it is easily seen that our youths are not idle; we are uniting and intermingling in ever increasing numbers: be it on a religious, cultural, forum, social or athletic basis. No matter what the purpose of the organization, always a warm display in ACTION for our heritage.

This is the record as it has been written, written in ACTION.

ПРЕСОВЕ ЗВІДОМЛЕННЯ УА КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

Бюро Українського Конгресового Комітету Америки повідомляє:

1. — Група українських робітників в Німеччині підписала в 1947 дворічний контракт з ІРО на працю в копальнях в Бельгії, з тим що після скінчення контракту бажані зможуть знову вернутись на правах ДП до Німеччини, для переселення в заморські краї.

Тепер, після виконання контракту, ІРО відмовило їм права на поворот до Німеччини як

ДП, наслідком чого втрачають можливість виїзду за океан. Українські робітники з Бельгії, звернулись до УКК за помічю в обороні їх прав. УКК через бельгійську амбасаду у Вашингтоні зробив в уряді Бельгії потрібні заходи для оборони прав українських робітників, вказуючи на постанови договору між ІРО та урядом.

Уряд Бельгії у відповіді до УКК стверджує що:

а) Він має можливість українським робітникам після скінчення контракту працювати добровільно в копальнях, на сільсько-господарських пра-

цях і в домашній службі;

б) Бельгія і Франція підписали договір, який уможливує імміграцію ДП до Франції на сільсько-господарські праці;

в) Бельгія звернулася до американської влади за зміною імміграційного закону ДП в тім змислі, щоб уможливити імміграцію до Америки і добровільним робітникам в Бельгії.

В листі далі наводиться, що ІРО згідно з своїм теперішнім становищем, вважає всіх ДП в Бельгії за поселених на стало. Ті ДП, що відмовляються виконувати далі працю в Бельгії, втрачають опіку ІРО і можливість переселення з рамені ІРО до інших країн.

З наведеного виходить, що ІРО змінило своє первісне становище у справі робітників у Бельгії. Тому ціла справа вимагає дальших інтервенцій УКК.

2. — УКК дістав від многих державних мужів, міністерств, науковців, бібліотек і т. п. листи з подякою за вислану їм книжку „Юкрейнієн Резистенс“ В листах висловлюють вони великий інтерес до української визвольної справи і дякують за подання їм джерельного матеріалу в цім напрямі. Книжка мала свого часу відгук і на сторінках американської преси.

3. — УКК відділ Дітройт вигає скликання 4-го Конгресу УКК і висловлює свої побажання, створити найширшу платформу для співпраці всіх організацій української національної спільноти, і в цім напрямі повести відповідні переговори з тими організаціями, що стоять поза рямками УКК.

4. — Між кореспонденцією, яку бюро денно дістає, є поважна частина листів з різними рідні, знайомих про поміч для виїзду і харчів. Всі ці листи бюро пересилає до пологодження ЗУАДКомітетові у Філадельфії, Па., який є в цих справах компетентний.

ATTENTION

Jr. League branches and member branches are urged to send in news pertaining to group activities. Articles on general Ukrainian events are also solicited. All items must be sent to the Editor on or before the 10th of each month.

Наш часопис це наше свободне слово, це наш засіб взаємного порозуміння в цілому світі. Піддержуйте його всі і всюди.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

Перша амбасадорка в Америці
Пані Віджая Лакшмі Пандіт, підписує у Вашингтоні умову про позичку \$34,000,000 для Індії

ПРИВІТАННЯ ПРОФ. СЕМПСОНА

З поворотом зо Злучених Держав привітали українці професора університету Джорджа Симпсона у Вінніпегу.

На знімці (з ліва): пані Євгенія Ситник, пані Симпсон, професор Симпсон.

Ганна Черинь.

ЛЮБИСТОК

Ми сьогодні знов удвох з тобою
За село ходили, понад став.
Як спочити сили під вербою,
Ти зітхнув і тихо запитав:
— Памятаеш? — Зорі, як на-
місто,
Розсипала нічка над селом...
Памятаеш? — Зеленів любисток
У садку твоєму, під вікном.
На вечерю кличе мати з ганку
Ні в садку немає, ні в дворі.
“Знов вечерять буде на світанку”
І всміхнулась тихо до зорі.
Бо відчула рідна, в тім любистку
Щастя однак її зустрів.
Мабуть, скоро приведе невістку,
Молоду хазяйку у дворі.
— Вже давно немає з дому звісток,
Тільки ворон кряче на біді.
Памятаеш, Галю, той любисток
У твоїм замріянім саду?
— Памятаю все, мій любий
Та хоч же нас рідна сторохлопче,
на,
Поки ворог той любисток топче,
Тоти нам судилась чужина!

“THE MONTH'S WASH”

Oh, dear. The editor had hoped that by this time some bright Jr. League girl would come out with a suggestion for a better title for our friendly gossip column.

But on to the news and there is lots of it this month, thanks to such persevering gals as Stephanie Brudny of Chicago, Ann Pyndyk and Olga Kaschner of Detroit and Olga Zepko of Akron who answered promptly our S.O.S.

* * *

Olga Kaschner reports that people are still talking about the skit the Olena Teliha Jr. League presented at the Midwest Rally in Detroit. The girls looked so well in black-face that many people suggested they stay darkened all the time. However, the lovely gals used Pond's to remove burnt cork and—naturally—now have some engagements to announce! Miss Mary Popowicz has set her wedding date for August 27th and Miss Mary Nickleowitz will become a Mrs. on October 1.

* *

October is the month that Olga Antonuk of Akron has selected for her marriage to Harold Mark. They are to be married in Cleveland at the Ukrainian Orthodox Church and will reside in Cleveland.

* * *

The Akron girls announce with pride their participation in the Annual All Nations Day Picnic in Akron. The booth selling holubtsi, pirohi and other Ukrainian dishes sold out first before any other booths.

* * *

From Ann Pyndyk, Detroit: “Kathryn Kantor and family visited relatives in the East. Mary Pinkas' vacation was spent at a friend's cottage near Toronto. Mary Dorozenko and family spent two weeks in Norther Michigan. Among the less fortunate was Kathryn Los who underwent an operation. She is recuperating at the home of her mother-in-law. Frances Osacko, our President, spent two weeks in her home town in Wisconsin. The other girls just caught up on fishing and odd jobs at home. I doubt whether a wife and mother ever gets a real vacation as she still has to cook and wash while away from home.”

* * *

Rose Alice Kolodiy of Cleveland just returned from a three

week auto tour of the south and a breath-taking stop-over in Havana, Cuba.

*

The baby score of Olena Teliha group has risen (they still challenge any other junior group) in the past couple of months with: Elsie Buhay, a new daughter, and Katherine Risko, Sonia Hayes and Justine Nelligan each giving birth to a son.

* *

Jennie Pulk, Theresa Taras and Mildred Koch of Akron were the lucky girls who attended the Catholic Youth League Convention in Buffalo, N. Y. Tony Woloch drove along to help out in the driving.

Question of the Month: What happened to the reporters in Philadelphia, Newark, Brooklyn, New York and all points East?

* *

There are somewhere in the neighborhood of two hundred people in Detroit planning to attend the Labor Day Convention and there will be almost 100 per cent representation from the Jr. League. Look for Kachner, Slupeckis, Sedoraks, Nelligan, Hayes and the rest of our girls.

* * *

Nu, so we'll all meet in Syracuse.

CHICAGO, ILL.

Most of the members of the Jr. League branch in Chicago belong to the St. Mary's Church Choir which is scheduled to participate in a Ukrainian Day program at the Chicago Railroad Fair on September 18. Our new choir director, Prof. Pleshkewicz, just arrived in the U.S. with his wife and young son. Mrs. Pleshkewicz has a lovely soprano voice and is indeed an asset to our chorus. Professor directed the choir in Lviv, Ukraine at the Cathedral of Metropolitan Sheptitsky. In addition to the numbers that will be presented by the St. Nicholas dance group, Mary, Helen and Stephanie Brudny will present one that is a combination of “Honi Viter” and “Nozitzki.”

“GET WELL SOON,” MRS. LOTOTSKY

The Jr. League branches join together to wish our President, Mrs. Helen Lototsky, a speedy and complete recovery from her recent illness.